

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/140/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218203838
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2218203838.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v spore žalobcu: O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. I. XXXX/XX, proti žalovaným: 1. Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpeného splnomocnencom: AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., IČO: 36 865 036, Martin, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, 2. Platiť sa oplatí, s.r.o., IČO: 45 684 618, so sídlom Mostová 2, Bratislava, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovaného 1 proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5Csp/110/2018-57 zo dňa 17. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa vo výroku II. vo vzťahu k žalovanému 1 mení tak, že žalovanému 1 sa ukladá povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností na LV č. XX pre katastrálne územie E. I., obec E. I., okres Dunajská Streda, ako parc. č. 259/3 o výmere 113 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. 259/5 o výmere 72 m² - zastavaná plocha a nádvorie, rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavený na parc. č. 259/5, vo vzťahu k podielu žalobcu 1/2, a k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, pre katastrálne územie E. I., obec E. I., okres Dunajská Streda, ako parc. č. 330/59 o výmere 19 m² - zastavané plochy a nádvorie, parc. č. 330/60 o výmere 228 m² - zastavané plochy a nádvorie, parc. č. 330/61 o výmere 41 m² - zastavané plochy a nádvorie, garáž so súpisným číslom XXXX, postavená na parcele č. 330/61 a hospodárska budova so súpisným číslom XXXX, postavená na parc. č. 330/59, a to do rozhodnutia a skončenia vo veci samej. Vo zvyšnej časti návrh z a m i e t a .

II. Uznesenie súdu prvej inštancie sa vo výroku III. vo vzťahu k žalovanému 1 mení tak, že návrh z a m i e t a .

III. Uznesenie súdu prvej inštancie sa vo výroku IV. vo vzťahu k žalovanému 1 a vo výroku V. z r u š u j e .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výkonom I. nariadil neodkladné opatrenie, ktorým vo výroku II. uložil žalovaným 1 a 2 povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného na zabezpečenie Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035453520 k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností na LV č. XX pre katastrálne územie E. I., obec E. I., okres Dunajská Streda, ako parc. č. 259/3 o výmere 113 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. 259/5 o výmere 72 m² - zastavaná plocha a nádvorie, rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavený na parc. č. 259/5, a k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, pre katastrálne územie E. I., obec E. I., okres Dunajská Streda, ako parc. č. 330/59 o výmere 19 m² - zastavané plochy a nádvorie, parc. č. 330/60 o výmere 228 m² - zastavané plochy a nádvorie, parc. č. 330/61 o výmere 41 m² - zastavané plochy a nádvorie, garáž so súpisným číslom XXXX, postavená na parcele č. 330/61 a hospodárska budova so súpisným číslom XXXX, postavená na parc. č. 330/59. Vo výroku III. uložil žalovaným 1 a 2 povinnosť zdržať sa úkonov smerujúcich k uskutočneniu dobrovoľnej dražby nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností na LV č. XX pre katastrálne územie E. I., obec E. I., okres Dunajská Streda, ako parc.

č. 259/3 o výmere 113 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. 259/5 o výmere 72 m² - zastavaná plocha a nádvorie, rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavený na parc. č. 259/5, a nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, pre katastrálne územie E. I., obec E. I., okres Dunajská Streda, ako parc. č. 330/59 o výmere 19 m² - zastavané plochy a nádvoría, parc. č. 330/60 o výmere 228 m² - zastavané plochy a nádvoría, parc. č. 330/61 o výmere 41 m² - zastavané plochy a nádvoría, garáž so súpisným číslom XXXX, postavená na parcele č. 330/61 a hospodárska budova so súpisným číslom XXXX, postavená na parc. č. 330/59. Vo výroku IV. súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100 %. Vo výroku V. súd rozhodol, že žalobca je povinný v lehote 30 dní od doručenia tohto uznesenia podať žalobu na určenie neplatnosti Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035453520. Stranami sporu vo veci samej budú tie subjekty, ktorým bude svedčiť aktívna a pasívna legitímácia z hľadiska uplatniteľného hmotného práva.

2. Uznesenie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1, § 325 ods. 1 písm. d), § 329 ods. 1, § 336 ods. 1, 2, 3, 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Vecne argumentoval tým, že po vyhodnotení návrhu žalobcu a z predložených listinných dôkazov dospel súd k záveru, že žalobcovi je dôvodné poskytnúť bezodkladnú ochranu a zabrániť ohrozeniu jeho vlastníckeho práva a to i za situácie, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený. Rozhodnutím a nariadením neodkladného opatrenia sa neprejudikujú práva a povinnosti strán sporu, ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi a súd vo veci samej môže rozhodnúť inak. V danej veci ale mal súd za to, že bezodkladná úprava pomerov strán je dôvodná, nakoľko žalobca osvedčil, že bez okamžitej úpravy pomerov strán by bolo jeho vlastnícke právo ohrozené a je možný vznik ujmy na majetku do času, kým nie je rozhodnuté o neplatnosti úverovej zmluvy. Žalobca osvedčil svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným v návrhu, ako i skutočnosť, že žalovaný 1/ ako záložný veriteľ pristúpil k realizácii záložného práva, čím došlo k ohrozeniu vlastníckeho práva žalobcu, keďže nedôvodným výkonom záložného práva by došlo k nenávratnej ujme na právach a oprávnených záujmoch žalobcu. Súd na základe skutočností tvrdených žalobcom v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia dôsledne pristúpil k skúmaniu toho, v akom rozsahu môže dôjsť k narušeniu práva tej ktorej strany. Je zrejmé, že nariadenie neodkladného opatrenia v prejednávanej veci je spojené so zásahom do práv a právom chránených záujmov žalovaných, preto bol súd pri rozhodovaní povinný zvážiť, či by nariadením neodkladného opatrenia nedošlo k zásahu do týchto práv nad nevyhnutnú mieru a či uloženie obmedzení sleduje legitímny cieľ. Zásah do práv a právom chránených záujmov žalovaných súd v predmetnej veci považoval za primeraný. Uspokojenie pohľadávky žalovaného 1/ zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je žiadnym spôsobom ohrozené, pričom žalovaný 1/ má k dispozícii viacero právnych prostriedkov na uspokojenie svojich pohľadávok. Žalovaný 1/ je len v určitom rozsahu obmedzený vo svojom práve na vykonanie záložného práva. Ide však o obmedzenie, ktoré podľa názoru súdu musí žalovaný 1/ v tomto spore strpieť. Neodkladné opatrenie v prejednávanej veci má preventívny a zabezpečovací charakter, neprejudikuje sa ním rozhodnutie súdu vo veci samej a v rámci posudzovania splnenia predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia nie je úlohou súdu podrobne sa zaoberať dôvodmi a okolnosťami, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Súd má za to, že výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby umožňuje zásah do majetkovej sféry dlžníka bez predchádzajúcej súdnej kontroly uplatnenej pohľadávky veriteľa, a to aj v spotrebiteľských právnych vzťahoch, pri ktorých z vnútroštátneho aj európskeho práva vyplýva zvýšený záujem zákonodarcu na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, vrátane súdnej ingerencie v tomto procese. Za daného stavu súd považuje domáhanie sa bezodkladnej úpravy pomerov nariadením požadovaného neodkladného opatrenia za vhodný a primeraný spôsob bránenia svojich práv a záujmov zo strany žalobcu.

3. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP na základe zásady úspechu. Žalobca bol v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu týchto trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100 %. O konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súd v prejednávanej veci vyhodnotil, že neodkladným opatrením nemožno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. V súlade s ust. § 336 ods. 1 CSP súd preto uložil žalobcovi povinnosť podať v lehote do 30 dní od doručenia tohto uznesenia žalobu na určenie neplatnosti Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035453520. Stranami sporu vo veci samej budú tie subjekty, ktorým bude svedčiť aktívna a pasívna legitímácia z hľadiska uplatniteľného hmotného práva.

4. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný 1, ktorým navrhol postúpiť vec a napadnuté uznesenie zrušiť/zmeniť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania, s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f), g), h) CSP. Argumentoval tým, že rozhodnutie je v rozpore so zákonom, i v rozpore s konceptom Slovenskej republiky ako materiálneho právneho štátu. Poukázal na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.12.2015, k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP), uverejnené v Zbierke Stanovísk NS a rozhodnutí súdov č. 1/2016 pod č. 2, t.j. R 2/2016, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP a tým nepochybne i o skutočnosť preukazujúcu, že došlo k zásahu do práva na spravodlivý proces vyplývajúceho z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy. Napadnuté rozhodnutie v časti rozhodujúcej dotýkajúcej sa odôvodnenia resp. relevantných myšlienkových úvah súdu, ktoré mali byť podkladom pre rozhodnutie (o.i. vo vzťahu k relevantným právnym normám upravujúcim predmetné právne vzťahy) považuje odvolateľ za rozhodnutie vecne nesprávne, ktoré neprímeraným spôsobom zasiahlo a zasahuje do zákonom a Ústavou chránených základných práv odvolateľa a zároveň za rozhodnutie, v ktorom v podstatnej časti absentuje relevantné odôvodnenie (pričom sa tak do úvahy neberie o.i. existencia všetkých relevantných právnych noriem, judikatúra ÚS SR, nie je odôvodnená existencia všetkých kumulatívnych podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, koná sa o úplne zjavne nespôsobilom návrhu) a uvedené rozhodnutie je tak rozhodnutím arbitrárnym (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS154/05 z 28.02.2006, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2016, sp. zn. 4 Cdo 337/2015 atď.). Z rozhodnutia, resp. jeho obsahu, nie je možné (a to s ohľadom na absenciu nižšie uvedeného) zistiť: z konkrétne ktorých všetkých právne relevantných skutočností a konkrétne ktorých listín/prostriedkov osvedčenia označených v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a priložených k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a na základe akého ich obsahu dospel súd k všetkým skutkovým zisteniam nevyhnutným pre nariadenie neodkladného opatrenia, aký (celkový, z pohľadu existencie všetkých nevyhnutných kumulatívnych predpokladov) skutkový stav na ich základe ustálil, ako tento (celkový, z pohľadu existencie všetkých nevyhnutných kumulatívnych predpokladov) skutkový stav subsumoval pod jednotlivé ustanovenia (neuvadených) právnych noriem a ako tak ustálil celkový stav právny, ako a čím sa osvedčil nárok navrhovateľa a aký je reálny súvis údajného konania vo veci samej so zjavne nedôvodným obsahom a obsahom nariadeného neodkladného opatrenia, ako dospel k záveru o existencii ujmy (keď ujma je dôsledkom protiprávneho konania, nie výkonu práva) a čím ju mal osvedčenú, keď za tvrdeného stavu je vznik ujmy vylúčený priamo obsahom kogentných právnych noriem, ako súd odôvodnil osvedčenia existencie všetkých nevyhnutných skutočností, existencia ktorých musí byť v celku (kumulatívne) osvedčená, ak má byť neodkladné opatrenie zákonne nariadené, atď. V zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Z povinnosti orgánov vykonávajúcich verejnú moc (t.j. povinnosti konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, o.i. čl. 1 ods. 1, 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) vyplýva i zákaz ľubovôle. Uvedené rozhodnutie nemôže ani strana, ani odvolací súd (v napádanej časti) preskúmať, keďže rozhodnutie neobsahuje zásadné vysvetlenie všetkých podstatných dôvodov (podstatných pre rozhodnutie súdu), v odôvodnení sú uvádzané tvrdenia všeobecného charakteru, ktoré nie sú odôvodnením, ale konštatovaním, navyše konštatovania v priamom rozpore s obsahom relevantných právnych noriem a ustálenou súdnou praxou, preto je (o.i. v súlade s R 2/2016) rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné.

5. V uvedenom podaní, nie je okrem neurčitého a nespôsobilého návrhu rozhodnutia, fakticky relevantne (vo vzťahu k podmienkam nariadenia neodkladného opatrenia) a určito tvrdené (a už vôbec nie osvedčené) vôbec nič, zároveň nie sú označené ani žiadne prostriedky osvedčenia (sú označené výlučne dôkazné prostriedky a ani tie neboli predložené v úplnosti). V prípade uvedeného podania sa úplne zrejme jedná o podanie prevzaté z úplne inej veci (vecí), opakovane sa vyskytujúci a prepisovaný generický kompilát, kde sa nič relevantné vo vzťahu k reálnemu stavu neuvádza, práve naopak sú uvádzané skutočnosti vedome nepravdivé a jediným cieľom postupu navrhovateľa je výlučne bezdôvodné vyhýbanie sa plneniu svojich povinností. Je absolútne vylúčené, aby sa na základe neúplných tvrdení, za absencie riadneho, úplného a vykonateľného petitu čokoľvek relevantné osvedčilo. Z obsahu uvedeného podania je zrejme, že ide o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia neobsahuje všetky povinné náležitosti, o.i. neobsahuje všetky náležitosti žaloby tak, ako to stanovuje § 132 ods. 1 až 3, § 326 ods. 1 a 2 CSP. Návrh okrem iného neobsahuje explicitný, riadny a zákonný žalobný návrh, keďže sa vôbec neuvádza

o akú úverovú zmluvu ide (predmet, účastníci, dátum uzatvorenia) a je tak neurčitý, ale i zmätočný a v rozpore so zákonom. Podanie neobsahuje dostatočne určité tvrdenie rozhodujúcich skutočností, predovšetkým tvrdení o úhradách a splácaní úveru, nie sú k nemu priložené listiny, ktoré k nemu priložené byť musia (napr. tie, ktoré preukazujú splácanie úveru riadne a včas a v tvrdenej výške atď.) a to zo zrejmeho dôvodu, dlžníci dlhodobu svoj dlh neplnenia a zároveň odmietajú niesť za tento stav právne dôsledky. Rozsah a obsah podania viac ako jednoznačne indikujú záver, že jeho pôvodca sa pokúša šikanóznym spôsobom zneužiť oprávnenia vyplývajúce z obsahu jednotlivých ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky (predovšetkým spotrebiteľského práva), ako aj právneho poriadku EÚ a to spôsobom, popierajúcim ich účel a zmysel, s úmyslom vyhnúť sa plneniu svojich právnych povinností a žalovaného tak majetkovo poškodiť a to bez akéhokoľvek relevantného dôvodu, tak, ako to má na mysli čl. 5 Základných princípov CSP. V uvedenom podaní neboli vo vzťahu k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia označené žiadne prostriedky osvedčenia a žiadne prostriedky osvedčenia ani k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia priložené neboli (boli označené výlučne dôkazné prostriedky) Napriek úplne zjavnej nespôsobilosti návrhu, ktorý mal byť v súlade s ustanovením § 327 CSP odmietnutý, súd nielenže v konaní pokračoval, ale dokonca návrhu, ktorý bol bez akéhokoľvek odôvodnenia, vyhovel, pričom v rozhodnutí uviedol skutočnosti, ktoré nielenže v návrhu, ale ani len v žalobe, uvedené neboli, prípadne uviedol skutočnosti ničím neosvedčené a nepreukázané. V zmysle ustanovenie § 327 CSP, ak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia neobsahuje predpísané náležitosti alebo je nezrozumiteľný, alebo neurčitý, súd taký návrh odmietne, ak ide o také vady, ktoré bránia pokračovaniu v konaní; ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú. Súd nemôže nahrádzať neuvedenie nevyhnutných náležitostí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a povinnosti minimálne listinami, ktoré musia byť povinne pripojené, osvedčiť všetky pre nariadenie neodkladného opatrenia podstatné skutočnosti tým, že z absencie uvedeného riadneho procesného postupu - jediného možného, ak má byť neodkladné opatrenie lege artis nariadené - nevyvodí zákonom predpísané procesnoprávne následky (odmietnutie podania, príp. zamietnutie návrhu), ale postupuje presne opačným spôsobom, rozhoduje meritórne v prospech strany porušujúcej svoje obligatórne povinnosti a tak zásadným spôsobom porušuje princípy a zásady vyplývajúce zo zaručeného práva na spravodlivé súdne konanie a zaručeného práva na súdnu ochranu a zvyhodňuje tak jednu zo strán v konaní. Uvedený postup súdu prvej inštancie, v spojitosti s (ne)odôvodnením, prípadne odôvodnením, ktoré nie je v žiadnom koreláte s vykonaným osvedčením (osvedčeným skutkovým stavom), resp. stavom právnym, v žiadnom prípade nie je postupom a rozhodovaním, kedy sa voči všetkým účastníkom postupuje nezaujato a neutrálne, žiadnemu a objektívne sa posudzujú všetky skutočnosti závažné pre rozhodovanie vo veci. Na základe uvedeného návrhu bez akéhokoľvek odôvodnenia (v ktorom úplne absentujú všetky relevantné skutočnosti, ktoré majú byť uvedené a minimálne osvedčené v riadnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia), súd neodkladné opatrenie nariadil.

6. Súd rozhodoval o tom, čo navrhovateľ vôbec nenavrhol. Uvedené rozhodnutie nie je relevantne odôvodnené, vo vlastnom odôvodnení o.i. absentuje uvedenie presvedčivého myšlienkového procesu súdu, na základe ktorého dospel ku konkrétnym skutkovo právnym záverom, právnym záverom, ktoré by relevantne odôvodňovali zákonné nariadenie neodkladného opatrenia. Základnou skutočnosťou, ktorú je potrebné uviesť a ktorá bez ohľadu na všetko ostatné má za následok zaťaženie ako konania, tak aj rozhodnutia, tzv. vadou zmätočnosti, majúcou za následok nezákonnosť napádaného rozhodnutia v meritórne podstatnej časti, je skutočnosť, že rozhodnutie je materiálne nevykonateľné, súd rozhodoval v rozpore s explicitnou zákonnou úpravou, spôsobom ultra petitum. Z hľadiska požiadavky materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia výrok musí byť formulovaný určito, jasne, výstižne a zrozumiteľne a jeho obsah musí byť dovolený a možný (o.i. nemôže sa rozhodovať spôsobom ultra petitum bez zákonného dôvodu). Úlohou súdu nie je konať namiesto strany a plniť jej procesné povinnosti, súd tu nie je na to, aby namiesto strany uvádzal náležitosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Súd je zásadne viazaný obsahom návrhu a predovšetkým návrhom rozhodnutia, súd nemôže namiesto strany dotvárať to, čo mala vykonať sama. Súd je zásadne viazaný návrhom rozhodnutia, postup opačný je zásadnou negáciou Ústavou a Dohovorom zaručených základných práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, čo je premietnuté aj do § 216 CSP a vyplýva aj u uznesenia NS SR z 27.06.2018, sp. zn. 8Cdo/37/2018). Namiesto toho, aby bol úplne zjavne, už s ohľadom na obsah petitu, nedôvodný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odmietnutý, alebo prinajmenej zamietnutý, súd návrh rozhodnutia úplne preformuloval, hoci mu to zákon, i vyššie uvedená rozhodovacia prax NS SR zakazuje a takémuto, navrhovateľom nijako nenavrholému návrhu, vyhovuje a neodkladné opatrenie nariaďuje. Z uvedeného návrhu je zrejme, že navrhovateľ sa domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, zdržania sa realizácie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, avšak vôbec neuviedol

ktorého záložného práva (vykonáva sa záložné právo ktoré vzniklo, zápisom po povolení vkladu záložného práva, pričom toto musí byť identifikované V - číslom a jeho predmetom, označením zálohu, pričom toto označenie musí byť dostatočne určité (súpisné alebo parcelné číslo / druh / LV / ďalšia identifikácia) - uvedený návrh uvedené označenie záložného práva obsahuje, je tak vylúčené, aby sa jednalo o zákonný, dostatočne určitý návrh, na nehnuteľnosti môže byť zriadených väčšie množstvo záložných práv (a zároveň žiaden takýto výpis z LV nebol k návrhu priložený), domáhal sa vydania rozhodnutia bez akéhokoľvek časového obmedzenia, čo spôsobuje nezákonnosť návrhu rozhodnutia pre rozpor so zákonom, keďže možnosť (oprávnenie) záložného veriteľa vykonať záložné právo vyplýva z kogentných právnych noriem (o.i. §§ 151a, 151j OZ), uloženie zákazu výkonu záložného práva navždy sa rovná protiprávnemu pozbaveniu záložného práva (o.i. rozpor s čl. 20 Ústavy), záložné právo bez možnosti ho vykonať stráca akýkoľvek zmysel, právnu i vlastnícku hodnotu (a tak takýto výrok nemôže byť o.i. nikdy proporčný.

7. Odvolateľ namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k výroku III., keď povinnosť zdržať sa úkonov smerujúcich k uskutočneniu dobrovoľnej dražby nemôže byť uložená jemu, takáto povinnosť sa týka výlučne toho, kto uskutočňuje úkony vo vzťahu k dobrovoľnej dražbe, žalovaný 1 žiadne takéto úkony nevykonáva. S odkazom na § 6 ods. 1 ZoDD dražobníkom je osoba, ktorá organizuje dražbu... odvolateľ zároveň namietal aj nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, najmä s poukazom na to, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XX k.ú. E. I. len v podiele 1/2. Je tiež právne neprípustné, aby si súd určil predmet budúceho konania a navyše v celom rozsahu neurčito tak, že si ako predmet určí to, čo navrhovateľ vôbec nenavrhuje a ignoruje to, čo navrhovateľ navrhuje ako predmet budúceho konania. Jedná sa o zjavné porušenie zákazu rozhodovania ultra petitem, súd môže konať (a rozhodovať) len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (o.i. čl. 2 ods. 2 Ústavy). Uvedený výrok je však z viacerých dôvodov i materiálne nevykonateľný a tak nezákonný. Vo výroku nie sú uvedené strany sporu (kto bude žalobca a kto žalovaný), nie je dostatočne určito vymedzený ani predmet sporu, uvedená povinnosť je právne nevykonateľná, keďže sa vykonáva záložné právo ktoré vzniklo (záložné právo z katastra nehnuteľností), nie záložné právo zriadené (zo zmluvy). Predovšetkým je však uvedený výrok v rozpore so zákonom, keďže ukladá splnenie povinnosti rozpornej so zákonom (§ 137 písm. c) a d) CSP). Súd rozhodol, že stranám sporu sa nepriznáva nárok na náhradu trov konania. Súd v tomto štádiu konania ale vôbec nevie, kto bol vo veci úspešný, pretože uvedené vyplynie až z konania vo veci samej (§255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP). Rovnako toto uznesenie, ktorým sa rozhodlo, nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Navrhovateľ tiež musí s vysokou mierou pravdepodobnosti osvedčiť vecnú legitímáciu strán v konaní (ako svoju, t.j. aktívnu vecnú legitímáciu, tak i pasívnu vecnú legitímáciu subjektov, voči ktorým návrh smeruje, rozsudok NS SR z 29.06.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Navrhovateľ predložil list vlastníctva č. XXX pre k.ú. O., avšak domáhal sa rozhodnutia vo vzťahu k nehnuteľnostiam na LV. č. XXXX. Uvedené vylučuje možnosť osvedčiť ako jeho aktívnu vecnú legitímáciu, tak i pasívnu legitímáciu žalovaných (pretože záložné právo, i skutočnosť kto je záložným veriteľom, rovnako patrí medzi údaje zapisované do katastra nehnuteľností), čo vylučuje možnosť osvedčiť skutočnosť nevyhnutnú pre nariadenie neodkladného opatrenia s vysokou mierou pravdepodobnosti. Osobitne je tiež potrebné uviesť, že navrhovatelia nepredložili ani záložnú zmluvu.

8. Podstatou konania o nariadenie neodkladného opatrenia je povinnosť navrhovateľa s vysokou mierou pravdepodobnosti tvrdiť a osvedčiť existenciu všetkých podstatných právnych skutočností, ktorých kumulatívna existencia je nevyhnutná pre to, aby mohlo byť neodkladné opatrenie zákonne nariadené, uvedenému zodpovedá zákonný príkaz (vo vzťahu k postupu a konaniu súdu) nariadiť neodkladné opatrenie výlučne v prípade, ak bola s vysokou mierou pravdepodobnosti tvrdená a osvedčená existencia všetkých podstatných právnych skutočností, ktorých kumulatívna existencia je nevyhnutná pre to, aby mohlo byť neodkladné opatrenie zákonne nariadené. Základným predpokladom je osvedčenie dôvodnosti nároku. Pri osvedčovaní dôvodnosti a trvania chráneného nároku, teda nároku vo veci samej, je navrhovateľ povinný dosiahnuť hodnoverné osvedčenie. Táto sprísnená požiadavka vychádza jednak z premisy, že zjavne nedôvodnému nároku nemožno poskytnúť predbežnú procesnú ochranu. Súd nemôže nariadiť neodkladné opatrenie, ak sa mu na základe predbežného právneho posúdenia nárok vo veci samej javí ako nedôvodný. Predbežná ochrana nedôvodného nároku by bola v rozpore s podstatou a účelom neodkladného opatrenia. Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania meritórneho nároku môže navrhovateľ dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkaznými prostriedkami a kvalifikovanou právnou argumentáciou. Hodnoverné osvedčenie nároku vo veci samej musí na strane súdu viesť k záveru, že miera pravdepodobnosti vyhovie

žalobe je v danom štádiu konania vyššia než pravdepodobnosť jej zamietnutia. Dôvodnosť a trvanie nároku (s vysokou mierou pravdepodobnosti) nie je možné osvedčiť bez právneho posúdenia nároku a teda rozhodnutiu o tom, či na základe navrhovateľom uvedených tvrdení a ich osvedčení relevantnými dôkazmi (prostriedkami osvedčenia) je možné v rámci rozhodovania prijať relevantný a podložený záver o tom, že s vysokou mierou pravdepodobnosti navrhovateľ svoj nárok osvedčil (t.j., že za súčasného stavu by v konaní o ňom, v konaní vo veci samej, bol úspešný). Je v rozpore so všetkým uvedeným (vrátane judikatúry NS SR), ak si súd konštruuje akési vlastné pravidlo, že uplatnený nárok nie je vopred očividne vylúčený, pričom zákon stanovuje opak, súd nemá skúmať, či nárok nie je očividne vylúčený, ale či je odôvodnený (osvedčený) s vysokou mierou pravdepodobnosti. Za takejto premisy by bol fakticky dôvodný každý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nepochybne by bolo minimum prípadov, kedy by sadalo konštatovať, že uplatnený nárok je vopred očividne vylúčený. Súd nemôže nariadiť neodkladné opatrenie, ak sa mu na základe predbežného právneho posúdenia nárok vo veci samej javí ako nedôvodný. Predbežná ochrana nedôvodného nároku by bola v rozpore s podstatou a účelom neodkladného opatrenia. Súd je povinný vykonať právne posúdenie nároku, postup opačný by znamenal úplnú negáciu práva na súdnu ochranu žalovaného, práva s rovnakým obsahom a zaručenými možnosťami ochrany, ako má navrhovateľ (a neodkladné opatrenie by bolo nariaďované len na základe tvrdení navrhovateľa, čo je v priamom rozpore s vyššie citovanou ustálenou rozhodovacou praxou NS SR).

9. Navrhovateľ si konštruuje vlastné, nijako nepreukázané a neosvedčené tvrdenia bez akéhokoľvek vzťahu k tomu čo tvrdí (neplatnosť zmlúv a úkonov), vyslovuje svoje hypotézy o výške dlhu, resp., že úver bol údajne do konca roka 2017 riadne splácaný (samozrejme nič neosvedčuje), nevedno aký vplyv má uvedené na platnosť zmluvy, navyše sám priznáva, že dlh neplnil. Tvrdenia žalobcu majú jediný cieľ, zakryť a predĺžovať protiprávny stav, stav vyvolaný neplnením si povinností dlžníkom. Dlž dlžníka presahuje 40.000 eur úver dlhodobo nie je splácaný. Navrhovateľ mal možnosť veľmi jednoducho osvedčiť, že dlh plnil riadne a včas. Je zrejmé, prečo uvedené nepredkladá, bol totiž dlhodobo v omeškani s plnením svojich povinností a bol opakovane upomínaný. Nie je zrejmé, prečo nezaujímalo súd, ktorý je povinný chrániť každé vlastníckej právo. Neprijateľné podmienky (uvádzané teoreticky) majú charakter dojednaní vedľajších (t.j. nie podstatných, existencia ktorých podmieňuje platnosť zmluvy) a určite nespôsobujú neplatnosť zmluvy. Hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné (články 4 a 6 smernice). V prípade návrhov rozhodnutia, ktoré by spĺňali zákonné požiadavky, je s ohľadom na ich podstatu vylúčené, aby súd dospel k záveru o osvedčení nároku s vysokou mierou pravdepodobnosti, resp. k záveru, že za takýchto okolností by bol žalobca s vysokou mierou pravdepodobnosti so svojou žalobou úspešný. Z uvedených skutočností vyplýva, že tu nie sú splnené ani nevyhnutné procesné podmienky, pretože na požadovanom určení nie je naliehavý právny záujem.

10. Súd prvej inštancie napriek možnému značnému majetkovému poškodeniu žalovaného ako banky a poskytovateľa úveru nevyzval stranu žalovanú na vyjadrenie k návrhu za situácie, kedy navrhovateľ fakticky nič relevantné netvrdil a vôbec nič neosvedčil, postup navrhovateľa je úplne zjavne špekulatívny (podanie návrhu niekoľko dní pred konaním vyhlásenej dražby) a nemôže byť na ujmu právam žalovaného. Za uvedeného stavu neexistoval racionálny dôvod, aby nebol riadne zistený skutkový stav a to minimálne za súčinnosti žalovaného, záložného veriteľa. Konaním dražby k žiadnemu reálnemu zásahu do faktického stavu nedochádza, samotné vykonanie krokov smerujúcich k vykonaniu dražby nijako do faktického stavu (napr. údajného užívania obydlia) nezasahuje, ak v prípade úspešnej dražby záložca vydražený predmet neodovzdá vydražiteľovi, môže podať žalobu o neplatnosť dražby, ak bude úspešný, obnoví sa stav ex tunc, ak úspešný nebude a napriek tomu vydražený predmet neodovzdá, musí vydražiteľ podať žalobu o vypratanie nehnuteľnosti a až následne, po právoplatnom skončení, môže dôjsť k reálnemu (nie hypotetickému) vyprataniu nehnuteľnosti. Všetko uvedené vylučuje bezprostrednosť potreby úpravy vzťahov medzi stranami v tomto čase, súd má skúmať aktuálnu bezprostrednosť potreby, nie možné prihliadať na budúce, hypotetické stavy. Neodkladné opatrenie nemôže teda poskytovať ochranu voči postupu, ktorý je v súlade so zákonom. Z obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že tak veriteľ, ako aj dražobník realizujú výkon záložného práva na základe zmluvy uzavretej medzi navrhovateľmi a veriteľom a to postupom podľa Zákona o dobrovoľných dražbách. Právnym podkladom tohto výkonu je teda samotná zmluva medzi účastníkmi konania, ako aj zákonná úprava dobrovoľnej dražby. Keďže žiadna právna úprava

neobmedzuje možnosť zriadiť záložné právo ako zabezpečenie pohľadávky veriteľa aj nehnuteľnosťou, ktorá slúži účastníkovi takejto zmluvy na bývanie, nemožno považovať za právne významnú skutočnosť pre nariadenie neodkladného opatrenia to, že navrhovatelia v uvedených bytoch bývajú spolu so svojimi rodinnými príslušníkmi. Táto skutočnosť im totiž bola zrejماً už pri uzatváraní samotnej zmluvy, ktorou zabezpečovali svoje plnenie zmluvného záväzku. Realizáciou dražby bytov sa navyše nerieši otázka bývania navrhovateľov v nich. Ich vlastnícke právo k bytom je síce nespochybňované, avšak zásah do neho je v danom prípade realizovaný na základe ich vlastnej dispozície, ktorú poskytli v zmluve o zriadení záložného práva a z ich návrhu nevyplývajú skutočnosti, ktorými by spochybňovali platnosť tejto zmluvy (porovnaj rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o príslušných otázkach rozsudkom zo dňa 10.09.2014 vo veci C-34/13, a ďalšie, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 23/2014 z 24.09.2014, rozhodnutie ÚS SR, sp.zn. II. ÚS 19/97 a ďalšie).

11. V zmysle čl. 21 ods. 3 Ústavy SR iné zásahy do nedotknuteľnosti obydľia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ak sa obydľie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásahy môžu byť zákonom dovolené aj vtedy, keď je to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy. Celý proces výkonu záložného práva smeruje k tomu, aby sa odstránil protiprávny stav spôsobený porušením povinnosti obligačného dlžníka uhradiť zabezpečovanú pohľadávku (uviedol ústavný súd vo svojom plenárnom rozhodnutí Pl. ÚS 23/14 podľa ktorého Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, pričom vystupuje ako zástupca záložcu. Vzhľadom na uvedené sa dobrovoľná dražba odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dáva súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom (zákon o dobrovoľných dražbách). Ústavný súd ale osobitne vzhľadom na okolnosti danej veci dopĺňa, že právna úprava ukladá povinnosť strpieť výkon dobrovoľnej dražby. To, že záložca (resp. prípadne iné osoby s jeho súhlasom) užívajú založenú vec, nemá na uvedené povinnosti záložcu žiaden vplyv. Záložca sa zaviazal, že v prípade, ak nebude zabezpečovaná pohľadávka uhradená riadne a včas, strpí speňaženie zálohu v rámci výkonu záložného práva, dôsledkom uvedeného je nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom.

12. Zo všetkých uvedených skutočností je úplne zrejماً, že odôvodnenie napádaného rozhodnutia je v celom rozsahu arbitrárne a nespĺňa základné ústavnoprávne požiadavky naň kladené. Už samotný nedostatok odôvodnenia predstavuje takú vadu rozhodnutia, ktorá je sama osebe dostatočnou na to, aby odvolací súd rozhodnutie pre nezákonnosť zrušil (resp. v tomto prípade s ohľadom na ďalšie skutočnosti zmenil), takéto rozhodnutie predstavuje zásah do práva chráneného čl. 46 ústavy resp. čl. 6 dohovoru resp. čl. 36 listiny. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa uvádzajú len všeobecné konštatovania, resp. že po vyhodnotení návrhu žalobcov a z predložených listinných dôkazov dospel súd k záveru, že žalobcom ako spotrebiteľom je dôvodné poskytnúť bezodkladnú ochranu a zabrániť ohrozeniu ich vlastníckeho práva a to i za situácie, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, uvedené nie je odôvodnením, ale konštatovaním, nie je zrejماً po akom vyhodnotení, ktorých dôkazov, prečo je to nutné a predovšetkým ako môže byť, s ohľadom na už uvedené ohľadom prostriedkov právnej ochrany a návratu do stavu ex tunc, ich vlastnícke právo ohrozené, všetko uvedené sa vzťahuje i na tvrdenia o tom, že v danej veci ale mal súd za to, že bezodkladná úprava pomerov strán je dôvodná, nakoľko žalobcovia osvedčili, že bez okamžitej úpravy pomerov strán by bolo ich vlastnícke právo a jediné obydľie ohrozené a je možný vznik značnej ujmy na ich majetku do času, kým nie je rozhodnuté o tom, či žalovaný 1) má alebo nemá právo za súčasných okolností domáhať sa výkonu záložného práva na základe zmluvy o zriadení záložného práva uzatvorenej medzi stranami sporu (z uvedeného sa o reálnych dôvodoch nedozvedel odvolateľ nič); uvedené je nielen v rozpore s platnou právnou úpravou, ale i v rozpore so súdnou praxou SD EÚ; výkon práva nie je ohrozením práva, nie je to protiprávny úkon, výkon práva vylučuje protiprávnosť, keďže nedôvodným výkonom záložného práva by došlo k nenávratnej ujme na právach a oprávnených záujmoch žalobcu (je to presne naopak, viď ustanovenie § 21 ods. 5 ZDD); neprímeraným spôsobom zasahuje do právnych vzťahov medzi účastníkmi, nerešpektuje princíp proporcionality; z odôvodnenia uznesenia sa nie je možné dozvedieť prečo je hrozba bezprostredná, o akú hrozbu ide, prečo je právna ochrana potrebná atď; t.j. rozhodnutie je tak fakticky bez relevantného, individualizovaného odôvodnenia, odvolateľ sa z odôvodnenia nedozvedel vo vzťahu k predpokladom nariadenia neodkladného opatrenia fakticky nič,

ani to, aký údajný nárok, ktorý si vyžaduje bezprostrednú ochranu, sa chráni a čím bola osvedčená jeho dôvodnosť s vysokou mierou pravdepodobnosti.

13. Žalovaný vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Dunajská Streda. Z návrhu jednoznačne vyplýva, že ide o neodkladné opatrenie pred začatím konania. Predmetom konania (o nariadenie neodkladného opatrenia) nie je žiaden spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ale spor týkajúci sa výkonu oprávnenia vyplývajúceho z existencie práva (nie je tu tak žiaden dôvod na zápis do registra Csp, čo odvolateľ namietal). Predmetom konania je uloženie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva (t.j. vec vyplývajúca z existencie práva, o ktorom rozhodol na to určený štátny orgán, nie spor zo zmluvy), pričom rozhodnutím na to určeného orgánu vykonávajúceho verejnú moc došlo k zániku obligačno-právnych účinkov zmluvy (titulu zriadenia záložného práva a tieto boli nahradené účinkami vecno-právnymi). Nejedná o žiaden dôvod osobitnej miestnej príslušnosti (predmetom konania o nariadenie neodkladného opatrenia nie je spor o existenciu vecného práva) a miestne príslušný je všeobecný súd žalovaného. S ohľadom na uvedené miestne príslušným súdom na prejednanie a rozhodnutie veci je všeobecný súd žalovaného, ktorým je Okresný súd Bratislava III. Ak je neodkladné opatrenie nariadené miestne nepríslušným súdom, odvolací súd by tak mal, v prípade ak nedôjde k zrušeniu nariadeného predbežného opatrenia súdom prvej inštancie, s uvedeným sa vysporiadať a uvedenú vadu konania svojim postupom (zrušením, postúpením) zhojiť. Nedostatok procesnej podmienky miestnej príslušnosti je v zásade podľa platnej právnej úpravy odstrániteľným nedostatkom podmienok konania. Osobitnou kategóriou je však konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v prípadoch, v ktorých nie je daná miestna príslušnosť podľa § 88 Občianskeho súdneho poriadku, a v prípadoch, ak navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach ako navrhovateľ, pričom odporca v odvolacom konaní námietku miestnej príslušnosti uplatní. V uvedenej procesno-právnej situácii treba nedostatok procesnej podmienky miestnej príslušnosti považovať za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Tento nedostatok podmienky konania znamená zároveň úplnú negáciu základného práva na zákonného sudcu. Ak navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia na miestne nepríslušný súd, hoci miestna príslušnosť nevyplývala z § 88 Občianskeho súdneho poriadku a navrhovateľ ani nevystupoval v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, pričom odporca v odvolacom konaní námietku miestnej príslušnosti uplatnil, potom muselo byť konanie bez ďalšieho zastavené pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania (II. ÚS 76/2011).

14. Žalovaný 2 a ani žalobca odvolanie nepodali, žalovaný 2 sa k odvolaniu žalovaného 1 nevyjadril.

15. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1 uviedol, že popiera všetky argumenty žalovaného 1, nezakladajú sa na pravde. Žalobca sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, navrhuje ho potvrdiť. Žalobca dostatočne hodnoverne osvedčil potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, úkony žalovaného 1 smerovali k výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, k strate jediného obydľia žalobcu a jeho rodinných príslušníkov. Poukázal na mnohé rozhodnutia súdov SR v obdobných veciach, kde bolo vydané neodkladné opatrenie.

16. Žalobca v podaní zo dňa 20.04.2019 (č.l. 348) uviedol tiež, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník s odvolaním sa na ust. § 52 a následne, ide o žalobu podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 137 ods. d) - o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Zmluva uzatvorená medzi ním a medzi žalovaným 1 je zmluvou na bývanie, za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti a jej rekonštrukcie, osobitným predpisom, ktorý umožňuje žalovať neplatnosť zmluvy je zákon č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie, ktorý nahradil ustanovenia Zákona o bankách v časti „hypotekárne úvery“. Podľa § 15 ods. 4 zákona 90/2016 Z. z. spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o úvere na bývanie alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru na bývanie žalobou. Na základe uvedeného vyplýva, že určovací žaloba vo veci neplatnosti úverovej zmluvy je prípustná. Žalobca má za to, že čo sa týka záložného práva, ide v tomto prípade o žalobu o určenie, či tu záložné právo je alebo nie je - CSP §137 ods. c/. Žalobca má naliehavý právny záujem na tomto určení, nakoľko dodnes nie je táto otázka vyriešená, nie je vyriešená otázka platnosti úverovej zmluvy a nie je ani vyriešená výška pohľadávky, nakoľko aj tá je sporná. Vzhľadom na tieto vyššie spomenuté skutočnosti žalobca navrhuje, aby súd prvej inštancie rozhodol a vydal tento rozsudok: 1. Súd určuje sa, že Zmluva o splátkovom úvere č. 5035453520 zo dňa 05.12.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 1./ je neplatná. 2. Súd nariaďuje žalovanému 1./ vymazať z LV č. XX v podiele 1/2 a to rodinný dom, súpisné číslo XXXX parcela 259/538 a pozemky parc. č. 259/3 113 m2 a 259/5 72 m2 a LV XXXX v podiele 1/1 a to garáž súpisné číslo XXXX

parcela 330/61, hospodárska budova súpisné číslo XXXX parcela 330/59, pozemky parc. č. 330/59 19 m², 330/60 228 ml a 330/61 41 m², katastrálne územie E. I., katastrálny úrad Dunajská Streda záložné právo. 3 Žalovaný 1./ je povinný zaplatiť trovy konania do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP v spojení s § 367 ods. 2), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1 je dôvodné iba čiastočne.

18. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného uznesenia i jednotlivé argumenty žalovaného 1 predostretými ním v odvolacom konaní, bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce nariadiť vo veci neodkladné opatrenie voči žalovanému 1.

19. Vzhľadom na to, že žalovaný 1 a žalovaný 2 majú postavenie samostatných spoločníkov (§ 76 CSP), odvolanie žalovaného 1 voči napadnutému uzneseniu sa na žalovaného 2 nevzťahuje, a preto je napadnuté uznesenie voči žalovanému 2 právoplatné.

20. Preto aj pokiaľ žalovaný 1 vo svojom odvolaní namietal nedostatok vecnej legitímácie žalovaného 2, odvolací súd na túto odvoláciu námietku neprihliadal.

21. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie žalovaného 1 obsahuje aj námietku miestnej príslušnosti súdu, odvolací súd sa prioritne vyporiadaval s jej dôvodnosťou a dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. Miestne príslušným súdom na konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je okresný súd, ktorý je alebo by bol miestne príslušný na konanie vo veci samej.

22. Podľa ust. § 19 písm. d) CSP <., popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

23. Citované ustanovenie upravuje osobitnú miestnu príslušnosť. Jej podstatou je, že v prípadoch, ktoré sú taxatívne vymenované v § 19 prichádza do úvahy popri všeobecnom súde žalovaného aj súd daný na výber. To znamená, že na konanie a rozhodnutie vo veci bude príslušný jednak všeobecný súd žalovaného, zároveň však aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania. Je teda na žalobcovi, na ktorý takto miestne príslušný súd podá žalobu. V prejednávanej spore z obsahu žaloby nesporne vyplýva, že žalobcovia 1 a 2 sú spotrebiteľia a jedná sa o spotrebiteľský spor, keď žalobou sa domáhajú okrem iného určenia neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere, ktorú uzavreli so žalovaným 1 ako bankou, a tiež určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, argumentujúc tým, že zmluva bola uzavretá v rozpore so smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa odvolacieho súdu je nesporné, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, so zvýšenou ochranou spotrebiteľa ako slabšej strany sporu, pričom súčasťou takto zvýšenej ochrany je aj možnosť spotrebiteľa vybrať si príslušný súd. Ak teda žalobcovia podali žalobu vo veci samej, ktorej súčasťou bol aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia súvisiaceho s vecou samou, na vecne a miestne príslušný súd podľa adresy svojho trvalého pobytu, je v zmysle § 19 písm. d) CSP < daná príslušnosť Okresného súdu Dunajská Streda a žalovaným 1 vznesená námietka miestnej nepríslušnosti nie je dôvodná.

24. Zákonnými predpokladmi pre nariadenie neodkladného opatrenia sú tvrdenie a osvedčenie, že sú tu právne vzťahy medzi sporovými stranami a tieto právne vzťahy vyžadujú neodkladnú úpravu, resp. existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Predpokladom nariadenia neodkladného opatrenia je, aby sa aspoň osvedčila potreba úpravy, o ktorej nemôžu byť vážne pochybnosti, pričom táto úprava sa musí javiť ako naliehavá. Pokiaľ ide o preukázanie naliehavosti potreby úpravy pomerov

strán, musí ísť o stav, ktorý neznesie odklad. Neodkladným opatrením tak súd môže rýchlo a pružne riešiť situáciu, keď je potrebný okamžitý zásah súdu. Aj v prípade splnenia predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia, súd musí vždy zvažovať, či nariadením neodkladného opatrenia nedôjde k neprimeranému zásahu do vzťahov sporových strán alebo tretích osôb. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je nevyhnutné, aby boli aspoň osvedčené (teda nemusia byť nepochybne preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana, ale i osvedčenie, že je dané nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy.

25. Pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia je súd viazaný návrhom strany navrhujúcej jeho nariadenie, pričom by mal starostlivo zvážiť najmä rozsah navrhovaných obmedzení. Povinnosť zdržať sa disponovania s vecami alebo právami uloží vždy len takým spôsobom, aby neprimerane nenarušil hospodárske funkcie strany sporu, voči ktorej neodkladné opatrenie smeruje. Nariadenie neodkladného opatrenia je spravidla spojené so zásahom do vlastníckeho práva, pričom podľa článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky je možné vlastnícke právo obmedziť iba v nevyhnutnej miere. Nariadenie neodkladného opatrenia môže byť aj zásahom do práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť (článok 35 ods. 1 Ústavy SR). Z týchto dôvodov je vždy potrebné posúdiť, či uložením navrhovaných obmedzení nedochádza k zásahu do uvedených základných práv nad nevyhnutnú mieru a či uloženie obmedzení sleduje legitímny cieľ.

26. Zhora citovanými ustanoveniami je vymedzený obsah a základný rámec výkonu záložného práva. Toto právo sa vyznačuje tým, že primárne plní zabezpečovaciu, za určitých okolností však aj uhradzovaciu funkciu a to tak, že okrem hrozby výkonu záložného práva donucujúcej dlžníka plniť zabezpečovanú pohľadávku umožňuje jeho držiteľovi buď sa priamo uspokojiť alebo požadovať uspokojenie z predmetu, na ktorom záložné právo viazne, pokiaľ k splneniu zabezpečovanej pohľadávky nepríde riadne a včas. Jednou zo zákonom výslovne predpokladaných foriem uspokojenia záložného veriteľa je predaj zálohu na dražbe podľa zákona o dobrovoľných dražbách č. 527/2002 Z.z.. Takýto predaj má za následok prechod vlastníckeho práva k zálohu na vydražiteľa udelením príklepu, s podmienkou úhrady ceny dosiahnutej vydražením v zákonom ustanovenej lehote. K už opísanému spôsobu výkonu záložného práva môže záložný veriteľ samozrejme pristúpiť len vtedy, ak jeho záložné právo platne vzniklo a stále trvá. Podmienkou platného vzniku záložného práva je platná zmluva o jeho zriadení a zápis práva v príslušnej evidencii (ktorou je u nehnuteľností kataster nehnuteľností, v tejto súvislosti porovnaj i § 151b ods. 1 a § 151e ods. 2 OZ), na zánik práva potom zákon ustanovuje hneď viaceré dôvody. Je tiež nevyhnutné, aby záložný veriteľ pri výkone záložného práva postupoval zákonným spôsobom.

27. Žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a v tomto štádiu konania aj v žalobe vo veci samej, s poukazom na ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, popiera platnosť predmetnej zmluvy o úvere i právne úkony smerujúce k výkonu záložného práva zo záložnej zmluvy s tým, že zmluva o úvere bola uzatvorená v rozpore s príslušnými ustanoveniami noriem spotrebiteľského práva, a preto je neplatná. Tiež je podstatné, že žalobca tvrdí, že uplatnením výkonu záložného práva by došlo k porušeniu jeho práv ako spotrebiteľa a k vymoženiu sumy, na ktorú žalovaný 1 nemá nárok, keď namietá viaceré neprijateľné podmienky - poplatky, režim Obchodného zákonníka, poistenie, poradie úhrad jednotlivých záväzkov.

28. Podľa názoru odvolacieho súdu v uvedenom fakte, ktorý žalovaný 1 v odvolaní nepoprel, len uviedol, že ide o sumu zanedbateľnú oproti sume, ktorú mu žalobca dlží a preto nariadené neodkladné opatrenie nemožno považovať za súladné s princípom proporcionality, je potrebné vidieť právny záujem žalobcu na nariadení neodkladného opatrenia, ktorý žalovaný 1 popiera. Spotrebiteľom hmotné právo inú možnosť, ako navrhnúť nariadenie neodkladného opatrenia formou zdržania sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou nepriznáva. Navyše predmetná nehnuteľnosť je jediným obydlím žalobcu a jeho rodinných príslušníkov a listom zo dňa 28.03.2018 mu bolo oznámené začatie výkonu záložného práva. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že žalobca uzavrel so žalovaným 1 dňa 05.12.2012 zmluvu o splátkovom úvere č. 5035453520, pričom ten istý deň bola uzavretá aj zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, ktorej predmetom sú nehnuteľnosti špecifikované vo výroku napadnutého uznesenia vo vlastníctve žalobcu. Žalovaný 1 oznámil žalobcovi začatie výkonu záložného práva listom zo dňa 28.03.2018, čomu predchádzalo mimoriadne zosplatnenie úveru dňa 11.01.2018 a požiadavka žalovaného 1, aby mu žalobca zaplatil celú dlžnú sumu vo výške 45.459,36 eura.

29. Súd skúmal, či v danom prípade je nevyhnutné bezodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu nariadením neodkladného opatrenia a odvolací súd zhodne ako prvoinštančný dospel k záveru, že takýto dôvod na vydanie neodkladného opatrenia v danom prípade existuje a to nielen z dôvodu, že žalobca namieta výšku dlžnej sumy, ktorú od neho žalovaný 1 žiada, ale aj z dôvodu, že žalobca namieta platnosť jednostranného právneho úkonu, ktorým došlo k vyhláseniu úveru za splatný. Splatnosť dlžnej sumy z úverového vzťahu je predpokladom pre výkon záložného práva a k posúdeniu (ne)platnosti takéhoto úkonu je nevyhnutné vykonať dokazovanie vo veci samej. Žalovaný 1 smeruje k výkonu záložného práva, preto neposkytnutím súdnej ochrany žalobcovi formou neodkladného opatrenia by mohol byť žalobca zbavený súdnej kontroly nad právnym vzťahom, na základe ktorého sa vedie dražba nehnuteľností. Nariadením neodkladného opatrenia sa neprímeraným spôsobom nezasiahne do práv a oprávnených záujmov žalovaného 1 a ani iných osôb, pretože ide o neodkladné opatrenie, ktoré má len dočasný charakter a zanikne z dôvodov uvedených v § 333 a nasl. CSP < najneskôr rozhodnutím vo veci samej. Pohľadávka žalovaného 1 voči žalobcovi zostáva aj po nariadení neodkladného opatrenia zachovaná. Je nespochybniteľné, že zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách je súčasťou právneho poriadku SR a záväzky je potrebné si plniť v zmysle dohodnutých zmluvných dojednaní, avšak za predpokladu, že tieto zmluvné dojednania sú súladné so zákonnými ustanoveniami týkajúcimi sa spotrebiteľského práva. Nariadením takéhoto neodkladného opatrenia sa neprejudikuje konečné rozhodnutie vo veci samej, ale vo vyššie opísanej situácii je potrebné upraviť pomery strán sporu, v snahe predísť ujme na strane žalobcu a následným ďalším súdnym sporom, v ktorých by sa žalobca ako spotrebiteľ mal domáhať svojich nárokov.

30. Neodkladné opatrenie má v danom prípade, ako bolo vyššie uvedené, len dočasný charakter a jeho účelom je zamedziť výkonu záložného práva do rozhodnutia vo veci samej. Preto pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti konania pred požiadavkou úplného preukázania uplatneného nároku. Z tohto dôvodu nie je potrebné zisťovať všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, ale musia byť aspoň osvedčené okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie. Pri zisťovaní nemusia byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo 104/2010 <., 2Cdo 105/2010 <.). Aj uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie naplnené je.

31. S poukazom na to, čo bolo v konaní osvedčené, odvolací súd rovnako ako prvoinštančný uzatvára, že v danom prípade boli naplnené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia a to potreba bezodkladnej úpravy pomerov vyplývajúca z existencie reálnej a bezprostredne hroziacej ujmy uvedeným právam žalobcu. V konaní bolo preukázané, že žalovaný 1 začal výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby na základe predmetnej záložnej zmluvy, v dôsledku čoho v prípade jej neplatnosti, resp. určenia neplatnosti úverovej zmluvy, by mohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na obydlie, do jeho práva na súkromný a rodinný život, ale najmä do práva vlastníť majetok. Takýto zásah v prípade jeho hoc aj konečného úspechu v konaní (ktoré môže trvať niekoľko rokov) by bol síce napravitelný žalobou o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, žalobca by však musel iniciovať ďalšie súdne konanie, účelom neodkladného opatrenia je aj predchádzať ďalším súdnym sporom. Z týchto dôvodov i odvolací súd považoval za základe návrhu žalobcu za potrebné dočasne znemožniť žalovanému 1 výkon jeho záložného práva, keďže za daných okolností prípadu nie je nevyhnutným a primeraným na dosiahnutie cieľa žalovaného. Žalovanému ako obchodnej spoločnosti v prípade jeho úspechu vo veci samej, odloženie dražby nemôže spôsobiť neprímeranú ujmu, vo vzťahu k posúdeniu ujmy, ktorá v prípade realizácie záložného práva hrozí žalobcovi, ktorý by mohol prísť o nehnuteľnosť, v ktorej býva aj s rodinnými príslušníkmi. Žalovaný síce dôvodne poukázal na to, že žalobca už tým, že uzavrel zmluvu o záložnom práve k nehnuteľnosti v jeho vlastníctve, musel počítať s rizikom, že v prípade neuspokojenia zabezpečenej pohľadávky môže dôjsť k výkonu záložného práva, to všetko však len za predpokladu, že zmluva o úvere bola uzatvorená platne a že žalovaný 1 pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi, čo bude predmetom dokazovania vo veci samej.

32. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

33. Podľa čl. 13 ods. 4 zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy SR v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“) pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

34. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

35. Podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

36. Podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy SR vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

37. Podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

38. Podľa čl. 21 ods. 3 prvá veta Ústavy SR iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku

39. Podľa nálezu Ústavného súdu SR spisová značka I. ÚS 13/2000 zo dňa 10.07.2001 Ústavou Slovenskej republiky vytvorená ochrana práva na súkromie sa vnútorne diferencuje. Jednotlivými ustanoveniami sa zaručuje ochrana súkromia v rôznych životných situáciách. Do sféry ochrany súkromia patrí aj ochrana obydlia. Zásah do obydlia znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Podľa okolností konkrétnej veci sa ten istý zásah teda môže dotknúť tak práva na ochranu súkromia, ako aj práva na ochranu obydlia.

40. Aj podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pretože pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch.

41. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, musí byť vykladané a uplatňované v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

42. Podľa odôvodnenia nálezu Ústavného súdu ústava v čl. 19 ods. 2 nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické aj právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života iných vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené. Podmienkou ústavnosti takéhoto obmedzenia práva na súkromie je jeho určenie v súlade so všetkými normami ústavy, ktoré sú právne významné pri uplatňovaní práva na súkromie (II. ÚS 7/99). Takouto normou je aj čl. 13 ods. 4 ústavy, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

43. Článok 21 ods. 3 prvá veta ústavy dovoľuje zákonom zásahy do nedotknuteľnosti obydlia „iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“ v záujme naplnenia tých cieľov, ktoré tento odsek ďalej taxatívne vymenováva, t.j. na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ústava vo viacerých článkoch

používa termín „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“ (napr. v čl. 24 ods. 4, čl. 26 ods. 4). Hoci ho používa v rôznych súvislostiach, nemožno mu pripisovať rôzny obsah. Rovnaký termín obsahuje aj dohovor (napr. v čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 2), preto bolo potrebné pri jeho výklade a uplatňovaní prihliadať aj na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. cit. rozsudok Gillow, § 55; rozsudok Matter v. Slovenská republika z 5. júla 1999, § 66).

44. Ústavný súd v súlade s medzinárodným štandardom sa už k tomuto ústavnému termínu „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“ vyjadril vo svojej doterajšej judikatúre (napr. I. ÚS 33/95, II. ÚS 28/96, PL. ÚS 15/98) tak, že ho „možno vysvetliť ako naliehavú spoločenskú potrebu prijať obmedzenie základného práva alebo slobody. Obmedzenie práv a slobôd je nevyhnutné, keď možno konštatovať, že cieľ obmedzenia inak dosiahnuť nemožno. Predpokladom teda je, že obmedzenie je nutné aj v demokratickej spoločnosti“.

45. Inými slovami, zásah musí zodpovedať naliehavej spoločenskej potrebe a musí byť primeraný sledovanému legitímnemu cieľu; pri určovaní rozsahu obmedzenia je dôležitá aj podstata práva, ktoré sa má obmedziť. Obidva posudzované články ústavy majú síce inú štruktúru a formuláciu podmienok, ale s odvolaním sa na vyššie uvedené nemôže byť v prístupe k ich výkladu a uplatňovaniu v konkrétnej veci podstatný rozdiel. Aj podľa čl. 19 ods. 2 v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 ústavy, pretože pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch.

46. Odvolací súd prihliadol na odvolacie námietky žalovaného 1 v tom, že žalobca je vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XX vlastníkom podielu 1/2, a preto je podľa odvolacieho súdu možné nariadiť neodkladné opatrenie len vo vzťahu k tomuto podielu žalobcu, tiež v tom, že neodkladné opatrenie nemôže byť nariadené bez časového obmedzenia, ale je dôvodné ho nariadiť len do skončenia veci samej. Vo vzťahu k výroku III. odvolateľ dôvodne namietal, že v tejto časti nie je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko úkony smerujúce k uskutočneniu dobrovoľnej dražby sú úkonmi dražobníka, t.j. žalovaného 2 a nie úkonmi žalovaného 1 ako záložného veriteľa. V tejto časti preto nebolo dôvodné nariadené neodkladné opatrenie.

47. Odvolateľ podrobne namietal procesné, resp. formálne nedostatky návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Ak by odvolací súd akceptoval tieto námietky, takýmto prísne formalistickým postupom by fakticky pripustil stav odmietnutia spravodlivosti a konal by v rozpore so základnými princípmi CSP (por. čl. 2, čl. 3, čl. 6 ods. 2, čl. 11). Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je nepochybne zrejmé, čo je obsahom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom tento návrh má všetky základné náležitosti v zmysle § 326 ods. 1 a 2 CSP. K návrhu žalobca pripojil aj listiny, ktorými osvedčil nárok na nariadenie neodkladného opatrenia, a to zmluvu o úvere, záložnú zmluvu, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, oznámenie o začatí výkonu záložného práva.

48. Súd prvej inštancie tiež nepostupoval v rozpore s procesným predpisom, ak petit návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepovažoval za nejasný, neurčitý, neúplný a nevykonateľný. Z petitu návrhu, ako aj z celého obsahu návrhu je dostatočne jasné a zrejmé, čoho sa žalobca domáha. Podľa odvolacieho súdu nie je v petite a ani vo výroku rozhodnutia nevyhnutné presne označiť údaj o zápise záložného práva v katastri nehnuteľností, keď pre jednoznačnú identifikáciu záložného práva postačuje identifikácia nehnuteľností v katastri nehnuteľností podľa zápisu na príslušných listoch vlastníctva (LV č. XX a LV č. XXXX k.ú. E. I.), na ktorých je v prospech žalovaného 1 zapísané len jedno záložné právo, preto nemôže vzniknúť pochybnosť, vo vzťahu k akému záložnému právu sa vzťahuje povinnosť žalovaného 1 zdržať sa výkonu záložného práva.

49. V prejednávanom spore je tiež v tomto štádiu konania zrejmé, že žalobca sa žalobou vo veci samej domáha určenia neplatnosti úverovej zmluvy a vymazania záložného práva (takáto určovacia žaloba je v zásade prípustným a súdnou praxou uznávaným spôsobom ochrany dotknutých práv žalobcu a aj v prípade jej prípadných formálnych nedostatkov môžu byť jej vady odstránené), pričom v priamej vecnej súvislosti so žalobou vo veci samej je aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý smeruje

k povinnosti žalovaného 1 zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného na základe záložnej zmluvy, ktorá bola uzavretá na zabezpečenie poskytnutého úveru (z čoho vyplýva jej akcesorický charakter, bez platnej základnej úverovej zmluvy nemôže existovať platná zabezpečovacia záložná zmluva). Žalobca osvedčil uzavretie úverovej zmluvy, v súvislosti s ktorou bola uzavretá záložná zmluva, na základe ktorej bolo zapísané záložné právo v prospech žalovaného 1 do katastra nehnuteľností, pričom žalovaný 1 pristúpil k výkonu tohto záložného práva formou dobrovoľnej dražby. Žalobca tak dostatočne osvedčil všetky rozhodujúce skutočnosti potrebné pre nariadenie neodkladného opatrenia.

50. Odvolateľ tiež nedôvodne namietal, že súd prvej inštancie ho pred nariadením neodkladného opatrenia nevyzval na vyjadrenie k návrhu. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 329 ods. 1 CSP, ktoré umožňuje súdu rozhodnúť o nariadení neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán, aby tak bol zabezpečený účel tohto procesnoprávneho prostriedku. Kontradiktórnosť procesu a právo protistrany vyjadriť sa je plne zachované v odvolacom konaní.

51. Odvolateľ nedôvodne namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo dostatočne presvedčivo odôvodnené.

52. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho zábery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p., obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

53. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

54. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

55. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie takéto vady nevykazovalo, napádané rozhodnutie spĺňa požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., na riadne odôvodnenie rozhodnutia, v dôsledku čoho nedošlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí jasne, zrozumiteľne a presvedčivo uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potrebe nariadiť neodkladné opatrenie. Je potrebné prihliadnuť tiež na to, že o nariadení neodkladného opatrenia je súd povinný rozhodnúť pomerne v krátkom čase 30 dní od doručenia návrhu,

nejdená sa o meritórne rozhodnutie vo veci samej, preto aj požiadavky na odôvodnenie uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia sú iné ako na odôvodnenie meritórneho rozhodnutia vo veci samej.

56. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie uznesenia súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

57. S prihliadnutím na to, že žalobca podaním zo dňa 20.04.2019 (č.l. 348) podal žalobu vo veci samej, ktorou sa domáha určenia neplatnosti Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035453520 zo dňa 05.12.2012 a výmazu záložného práva k špecifikovaným nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XX a LV č. XXXX k.ú. E. I., odvolací súd zmenil výrok II. súdu prvej inštancie (ako výrok závislý s poukazom na § 367 ods. 2 s poukazom na § 336 ods. 1 CSP), podľa § 388 CSP s tým, že výkon záložného práva sa žalovanému 1 obmedzuje do rozhodnutia vo veci samej a výrok V. zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d), nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bola povinnosť uložená zanikli (žalobcovia podali inú žalobu vo veci samej).

58. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu odvolací súd zmenil výrok II. a III. súdu prvej inštancie, podľa § 388 CSP, vo vzťahu k žalovanému 1, výrok IV. vo vzťahu k žalovanému 1 a výrok V. zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP, nakoľko nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bola povinnosť uložená zanikli, resp. ani neexistovali, keďže vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1 nebol dôvod rozhodovať o náhrade trov konania vzhľadom na prebiehajúce konanie vo veci samej a tiež zanikol dôvod ukladať žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej.

59. V súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania o nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré nie je neodkladným opatrením vo veci samej (§ 123 a § 128 ods. 1 CSP), rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa bude konanie končiť (§ 262 ods. 1 CSP), o trovách konania vzniknutých v súvislosti s týmto neodkladným opatrením (tak prvoinštančných, ako aj odvolacích) sa preto bude rozhodovať v konečnom rozhodnutí, a to v rozhodnutí podľa § 334 alebo § 336 ods.3 CSP, prípadne v konečnom rozhodnutí v konaní vo veci samej.

60. Senát odvolacieho súdu toto uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).